

Hồi 127

Khăng Khăng Làm Mai

Trong cánh rừng gần đại lộ có một ngôi mộ mới dựng lên, có điều khác thường là trên mộ bia không khắc chữ, người ta chỉ dùng chỉ công vẽ một con chim én đang xòe hai cánh trên đỉnh bia.

Phi Yến (Chim én đang bay), xem như là ký hiệu đi!

Nhất Đại Ma Nữ - Mẫu Đơn lệnh chủ đang yên nghỉ tại đây.

Với tài trí phách lực của bà ta, nếu biết sử dụng vào chính đạo, có lẽ bà ta được hậu thế tôn làm nữ kiệt, thế nhưng bây giờ đây nắp quan đình luận, bà ta là một nữ ma cái thế, với một thân phụ nhân khai sơn lập phái, đồng thời muốn lãnh tụ thiên hạ võ lâm, quả thực thàm vọng này gần như điên cuồng.

Đương nhiên một vài năm sau, mọi người sẽ dần dần quên bằng bà ta, vì sóng gió võ lâm mãi mãi chẳng yên, hơn nữa con người lại chóng quên như thế.

Ánh tà dương dần dần lặn mất.

Càn Khôn Nhất Kiếm, Trần Gia Lân, Ngô Hoằng Văn, Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử đứng trước mộ.

Càn Khôn Nhất Kiếm đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Hài nhi, con đã gặp mẹ rồi chứ?

Trần Gia Lân gật đầu buồn bã nói:

- Vâng, con đã gặp mẹ rồi!

Càn Khôn Nhất Kiếm nói:

- Mẹ con nói sao?

Trần Gia Lân nói:

- Lão nhân gia người cho phép con về sau được đến thăm người.

Càn Khôn Nhất Kiếm khẽ gật đầu, cười cay đắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Được, thân vào không môn, song cốt nhục không thể tuyệt tình, cha đã vốn đã quyết tâm không tái xuất giang hồ, thế nhưng cha ẩn tích bao nhiêu năm nay vẫn không thể yên tâm, bây giờ mới thực sự hoàn toàn không có gì để lo lắng nữa, cha... cũng phải đi thôi. Hài nhi, cha chỉ dặn con một điều, từ rày về sau chớ đi con đường giang hồ nữa, ngư tiều canh độc tùy con chọn một, an phận thủ thường sống qua ngày làm một người bình thường, con thực hành được điều này chăng?

Trần Gia Lân nghiêm túc nói:

- Hài nhi cũng suy nghĩ như thế từ lâu!

Càn Khôn Nhất Kiếm gật đầu nói:

- Vậy thì khá lắm, cha cũng yên tâm.

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Thừa cha, cha bảo rằng nên đi, nhưng mà cha đi đâu cơ?

Càn Khôn Nhất Kiếm trầm giọng nói:

- Trở về nơi ẩn tích xưa kia của cha!

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Thế còn con thì sao?

Càn Khôn Nhất Kiếm lấy tay xoa lên đầu Trần Gia Lân, nói:

- Nay hài nhi, con có sinh hoạt của con, con khéo giữ lấy mình, kiếp này cha làm khổ nhiều người, những gì trôi qua, không làm sao đền bù được cả, những năm tháng tàn dư còn dài, cha đành tịnh tọa hồi quả.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, sinh hoạt của mình là thế nào?

Càn Khôn Nhất Kiếm lại nói tiếp:

- Chớ bị thương, cũng chớ nản lòng, đời người vốn là như thế, những năm gần đây con cũng từng trải nhiều rồi.

Trần Gia Lân nói giọng uất nghẹn:

- Chẳng lẽ... Cha cũng mãi mãi không gặp hài nhi nữa?

Càn Khôn Nhất Kiếm thở dài một tiếng nói:

- Con cứ đến thăm cha!

Thất Tâm Nhân bỗng đánh bạch một cái quỳ trên đất nói:

- Sư phụ, còn sự việc của con...

Càn Khôn Nhất Kiếm trầm ngâm giây lát, nói:

- Việc của các con tự giải quyết lấy, sư phụ không muốn miễn cưỡng quyết định, ta đi nhé!

Nói xong lão cúi người vác áo quan lên vai, nhấc bước đi một cách nặng trĩu.

Chẳng lẽ cõi lòng lão như tro tàn, hình như không còn chút tình phụ tử gì cả.

Trần Gia Lân bi ai khẽ gọi một tiếng:

- Cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm ngoái cổ nhìn ra sau nói:

- Hài nhi, con muốn nói gì nữa?

Trong bụng hắn có nhiều điều muốn nói, thế nhưng hình như cũng chẳng có gì để nói cả. Hắn biết nói gì đây? Mẫu thân xuất gia, phụ thân quyết tâm ẩn cư, hắn có khác gì với một cô nhi đâu? Hắn trầm tư giây lát liền phủ phục quỳ dưới đất:

- Hài nhi xin khẩn đầu tiên cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm chăm chăm nhìn đến giây lát, cuối cùng chẳng nói gì hết, cất bước bỏ đi luôn...

Trần Gia Lân quỳ thẳng người trên đất, nước mắt chảy dài xuống hai bên má, trước mắt trống không chẳng có gì hết.

Càn Khôn Nhất Kiếm đã khuất dạng.

Trần Gia Lân lẳng lặng đứng dậy, trong lòng trống rỗng chẳng có còn chút ý niệm gì hết, hình như hắn là một con người bị thế giới bỏ rơi.

Giây phút này hắn chẳng muốn suy nghĩ gì cả.

Ngô Hoảng Văn bước tới ngập ngừng nói:

- Nhị ca, chớ thương tâm quá thế, theo đệ có lẽ... bá phụ thương tâm hơn nhị ca nhiều. Bất kể thế nào đi nữa, lão nhân gia người được chính tay mai táng phụ nhân của mình. Hãy thông cảm tâm tư bây giờ của lão.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu cười cay đắng một tiếng không nói gì hết.

Ngô Hoàng Văn cũng gượng cười theo, nói:

- Nhị ca, con người không ai có thể tranh đấu với định mệnh, đệ còn tệ hơn nhị ca nữa, chẳng có mấy may một người thân nào hết, cả tiền sư cũng bỏ đệ mà đi, nhưng đệ vẫn phải sống tiếp tục.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng, trong lòng hơi sống lại, nói giọng thê lương:

- Tam đệ, ngươi chuẩn bị đi đâu vậy?

Ngô Hoàng Văn nói:

- Như bèo lênh đênh trên mặt nước, đến đâu hay đến đó, chính đệ cũng chưa có nơi chốn cố định đến.

Thất Tâm Nhân tiếp lời nói:

- Nay Ngô thiếu hiệp, chẳng phải Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc đang chờ đợi người thượng môn cầu hôn đó sao?

Mặt mày Ngô Hoàng Văn nóng bừng lên, khẽ cười một tiếng, vẻ cười này chẳng cay đắng, ngược lại có chút mùi vị ngọt ngào.

Y không nói gì hết, có lẽ y ngầm nhận ra việc này thì phải.

Thất Tâm Nhân quy sang nói với Trần Gia Lân:

- Sư huynh, bây giờ nên bàn đến sự việc của mình đi chứ?

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Giữa hai chúng ta có việc gì để bàn ư?

Thất Tâm Nhân nói:

- Việc kết hợp giữa ngươi và Đào Ngọc Phân!

Trần Gia Lân cười ha há một tiếng rồi nói:

- Ai bảo rằng ta sẽ kết hợp với Đào Ngọc Phân?

Thất Tâm Nhân nói:

- Chẳng lẽ nàng không xứng đáng với ngươi sao?

Trần Gia Lân chớp nháy đôi mắt một cái nói:

- Xứng đáng, xứng đáng, đương nhiên rất xứng đáng, há há há...

Thất Tâm Nhân đợi đến hần ngưng cười, sau đó mới trầm giọng nói:

- Ta chẳng hiểu rốt cuộc sự việc này có cái gì đáng buồn cười đâu.

Trần Gia Lân hít một hơi dài, sau đó từ từ thở ra, thế nói bằng giọng điệu quái gở:

- Nay sư đệ, tình cảm giữa nam nữ là trang nghiêm thánh thiện, đấy ta suy nghĩ như thế, người lẽ nhượng hay cố tình trêu ta đây?

Thất Tâm Nhân nói:

- Người nói thế có nghĩ là sao?

Trần Gia Lân nói:

- Là sao ư? Trong bụng người ắt tự hiểu.

Thất Tâm Nhân lắc đầu:

- Tiếc rằng ta chẳng hiểu chút nào?

Trần Gia Lân cười khẩy một tiếng nói:

- Nay sư đệ, chò giả mù sa mưa làm gì. Nàng yêu người và người cũng yêu nàng...

Phen này đến Thất Tâm Nhân ôm bụng cười, nhưng tiếng cười chẳng lớn, cũng chẳng thấy vì y bịt mặt nên không thấy thần tình trên mặt y là thế nào cả. Y cất giọng đứng đắn:

- Nay sư huynh, ta không thể yêu nàng đồng thời nàng cũng không yêu ta, ta chẳng hiểu tại sao người lại suy nghĩ như thế?

Trần Gia Lân nghe nói bất giác động lòng nhủ thầm: "Hôm trước Đào Ngọc Phân cũng nói như y, nhưng Đào Ngọc Phân mới bỗng nhiên thay đổi thái độ thôi, bên trong này ắt phải có nguyên nhân gì đây..."

Trong lòng Trần Gia Lân rối loạn hết sức, hắn cũng chẳng muốn thắc mắc làm gì, nên hắn suy nghĩ tới đây bèn lên tiếng nói:

- Xin lỗi sư đệ, ta chưa từng nghĩ đến vấn đề yêu nàng!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Chẳng tại sao cả, ta chỉ biết là không yêu thế thôi.

Âm thanh của Thất Tâm Nhân trở nên rất nhu mì nói:

- Này sư huynh, chớ quên rằng ngươi và nàng từng lạy hoa đường và đã vào động phòng, không thể phủ nhận danh phận phu thê này được cả.

Trần Gia Lân bất giác đưa mắt quét nhìn ngôi mộ Mẫu Đơn lệnh chủ một cái, nói:

- Ngươi ắt phải biết nguyên nhân tại sao trước kia lại xảy ra sự thật này, ta không muốn nói vấn đề này nữa. Sư đệ, chúng ta sắp phải chia tay, thế nhưng mãi cho đến bây giờ ta vẫn chưa biết lai lịch và tên họ của ngươi, cả chân diện mục cũng chưa từng trông thấy. Đương nhiên ta không dám miễn cưỡng ngươi, đồng thời ta cũng chẳng nhất quyết phải biết...

Ngô Hoảng Văn trợn to hai mắt, y cũng khao khát muốn sáng tỏ điều này.

Thất Tâm Nhân mỉm cười, nói:

- Nghi vấn này sẽ được phanh phui bây giờ, thế nhưng có điều kiện...

Trần Gia Lân hỏi:

- Điều kiện thế nào?

Thất Tâm Nhân nói:

- Đến hôm ngươi và Đào Ngọc Phân kết hợp ta mới gỡ khăn bịt mặt ra.

Quả thực điều kiện này vô lý hết sức, khiến người nghe thấy phải dở khóc dở cười.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Thế thì ta miễn vậy, ta... xin cáo từ!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Cáo từ ư?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Nhưng ngươi định đi đâu?

Trần Gia Lân giọng lạnh nhạt nói:

- Thiên hạ rộng lớn bao la như thế, làm gì ta cũng tìm được chỗ nương thân.

Thất Tâm Nhân nói:

- Ngươi hãy đi với ta!

Trần Gia Lân bật cười nói:

- Tại sao ta phải đi theo người?

Thất Tâm Nhân nói:

- Đào Ngọc Phân đang chờ đợi người!

Nói cho cùng y vẫn chấp chặt vấn đề này, Trần Gia Lân lắc đầu đáp:

- Nay sư đệ, chớ nói nữa, mong rằng từ rày về sau cùng ta vẫn có ngày hội ngộ!

Dứt lời, hắn quay sang nói với Ngô Hoằng Văn:

- Tam đệ, người hãy dẫn ta đến gặp Hai Ngốc ca ca nào.

Ngô Hoằng Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, bây giờ y có thể lộ mặt được rồi. Y cứ bảo đệ dẫn nhị ca đến hoài!

Trần Gia Lân nói:

- Rốt cuộc hai vợ chồng y ẩn thân tại đâu bấy lâu nay vậy?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Chẳng ở đâu xa cả, chỉ ở gần Nam Xương thôi, nhị ca còn nhớ thảo đường của Huyết Chương Quỷ không?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Nhớ chứ!

- Chính đại ca, đại tẩu ở đó đấy!

Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng nói:

- Vậy chúng ta đi nào!

Thất Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Khoan đã!

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Sư đệ còn điều gì muốn nói nữa chẳng?

Thất Tâm Nhân trầm giọng nói:

- Người có cần đến Tiểu Bửu nữa không?

Bất cứ việc gì hấn thấy đều có thể bỏ lơ, nhưng khi đề cập đến ái nhi Ngọc Lâm, thì hấn không thể không quan tâm, hấn còn nhớ Đào Ngọc Phân cũng từng tiết lộ tin tức của Tiểu Bửu, nàng nói rằng người dẫn Tiểu Bửu đi chỉ là có ý tốt, rốt cuộc là việc nào vậy?

Thế rồi hấn xúc động nói:

- Hiện giờ Tiểu Bửu ở đâu?

Thất Tâm Nhân nói:

- Cứ theo ta sẽ gặp ngay!

Trần Gia Lâm chợt sực vỡ lẽ nói:

- Sư đệ, chính người đã dẫn Tiểu Bửu đi chứ gì?

Thất Tâm Nhân gật đầu nói:

- Đúng thế, ta không phủ nhận điều này!

Tức thì Trần Gia Lâm lấy làm xúc động hết sức, hấn nắm chặt tay Thất Tâm Nhân nói giọng run run:

- Tại sao người phải làm như vậy?

Thất Tâm Nhân nói:

- Vì bảo đảm sự an toàn của Tiểu Bửu!

Trần Gia Lâm sực cảm thấy mà hấn nắm chặt trong tay có chút lạ thường, cốt cách bé nhỏ, da thịt mềm mại mặc dù cách lự qua một lớp vải, song vẫn cảm giác được điều này. Hấn giật mình kinh hãi, căn cứ vào sự y bịt mặt và giọng điệu bán nam bán nữ của y, chẳng lẽ y là gái giả trai. Nếu đúng như vậy thì sư đệ mà y nói chỉ là câu nói dối, thiếu nữ có thân pháp thần kỳ nó chính là y, và y tức là thiếu nữ nọ. Hấn suy nghĩ đến đây lập tức buông tay ra, bất giác lùi ra sau hai bước liền, hai mắt tròn xoe.

Hình như Thất Tâm Nhân đã phát giác điều này, mỉm cười nói:

- Tại sao người lại trơ mắt nhìn ta như thế?

Trần Gia Lâm ngập ngừng nói chẳng nên lời, nếu y không phải là nữ nhân thần bí nọ thì sao? Như vậy mình nói ra chẳng phải chỉ tổ làm trò cười đó ư?

Hấn thu hồi ánh mắt, tạm thời không suy nghĩ đến vấn đề này. Cốt nhục tình thâm, hấn phải gặp Tiểu Bửu trước, trông tình hình đành phải đi theo y một chuyến vậy.

Thất Tâm Nhân nói tiếp:

- Bây giờ thế này, chúng ta tạm thời chia tay, hẹn gặp lại tại thành Nam Xương được không?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu đáp:

- Được!

oOo

Thiên Hương môn đã giải tán, nên Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn không cần hóa trang dị dung và cũng chẳng cần đề phòng đối địch, nên trên đường hai người ra đến Nam Xương rất là thông dong thoải mái.

Đến Nam Xương hai người chẳng dừng lại nghỉ ngơi đã tiếp tục chạy về nơi cư trú của Huyết Chương Quỷ - Bây giờ nên gọi là Thọ Ông. Trên đường đi, Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, sau khi gặp đại ca đại tẩu, chúng ta lại phải chia tay!

Lý biệt là sự thương tâm, Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Tại sao vậy?

Hắn hỏi câu này chẳng có chút ý nghĩa gì cả, thế nhưng hắn đã thốt nên lời rồi liền cảm thấy rất buồn cười. Ngoại trừ người nhà, hoặc là vợ chồng, ngoài ra không có lý do gì chung sống lâu dài được hết. Chốn thiên hạ này không có tiệc rượu nào chẳng tan, có hội họp ắt phải có chia tay.

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca phải đến dự ước hẹn của Thất Tâm Nhân, còn đệ thì...

Trần Gia Lân tiếp lời nói:

- Quả thực ta chóng quên, ngươi cũng phải đến Lương phủ cầu hôn, có phải vậy không?

Ngô Hoàng Văn cười ngượng ngừng một tiếng, khẽ gật đầu biểu thị nhìn nhận, hai mắt y bỗng chớp một cái, nói:

- Nhị ca, ta mãi hoài nghi chẳng biết Thất Tâm Nhân rốt cuộc là sư đệ hay sư muội của ngươi vậy?

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Người hoài nghi ư là nữ nhân chăng?

Ngô Hoằng Văn khẽ gật đầu:

- Đúng thế, dù ư cố tình cải biến giọng nói thế nào đi nữa, nhưng vẫn còn là giọng của nữ nhân.

Trần Gia Lân nói:

- Ta cũng suy nghĩ như thế.

Ngô Hoằng Văn thở dài một cái nói:

- Là lòng thật, tại sao ư cứ làm ra vẻ thần bí như thế? Cà lệnh tôn cũng không chịu nói rõ?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Nhưng dù sao nghi vấn cũng sắp phải phanh phui thôi!

Ngô Hoằng Văn xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Nhị ca, tại sao người cứ từ chối Võ Lâm Tiên Cơ, chứ nói nàng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân làm gì, nhị tẩu đã tạ thế, tiểu diệt cần người chăm sóc, lấy di nhỏ làm kế thiếp chẳng hay sao?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng, nói:

- Người không biết gì hết!

Ngô Hoằng Văn nói:

- Chính vì không biết nên ta mới đòi hỏi người!

Trần Gia Lân trả lời cho có lệ:

- Để hôm khác nói vậy!

oOo

Cánh bèo lệnh đèn trên mặt suối, có một cầu ván bằng gỗ đỏ bắc ngang trên mặt suối, bên kia suối là một cồn cát hình tam giác, vài nóc nhà ẩn hiện trong một bức tường rào màu đỏ.

Nơi đây chính là tiền cư của Thọ Ông.

Hai người cất bước qua cầu ván.

Có một thiếu phụ mặc áo trắng, bước tới nghinh đón.

Trần Gia Lân thoạt trông thấy đối phương, bất giác thất thanh kêu a một tiếng, nhủ thầm: "Tại sao nàng ở đây ư?"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>